

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 12

JANVIER-FÉVRIER 1942

SỐ 131-132

TỈNH-THỨC, HẾT LÒNG HẦU VIỆC CHÚA !

UI thay cho tin-dò được đặc-ân sống trong những ngày kinh-khủng như bây giờ ! Giữa cuộc thế-giới chiến-tranh mà nói như thế, ai chẳng lấy làm kỳ-dị ! Bão-không-khí dưng như nặng trĩu những buồn-thương, sờn-ngã, và «ngươi ta thất-kinh mất vía vì việc chung-dữ xảy ra cho thế-gian» (Lu 21: 26).

Vì đâu ta lại nói được lời trên kia ? Chúng ta tự-nhiên há chẳng phải « vì sự thử-thách trăm bề buộc phải buồn-bã ít lâu ? » Thật có thế. Nhưng, là môn-đồ của Đấng Christ, chúng ta phải khác hẳn người đời, vì tuy ở trong cảnh « buồn-bã » mà vẫn « vui-mừng » (I Phi 1: 6), tuy « buồn-rầu mà thường được vui-mừng » (II Cô 6: 10). Sự khác nhau đó do nhiều duyên-cớ.

Nắm lấy những vật muôn đời không rúng-động

TRÁI với mọi người, đối với tin-dò mọi sự không hề bị lay-chuyển. Nhiều kẻ cho cuộc chiến-tranh hiện-thời cướp mất những hữu-vật của họ : bà-con, gia-đình, tài-sản, tự-do và cả đến mạng sống. Nhưng tin-dò còn có « cơ-nghiệp không hư đi, không ô-uế, không suy-tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em » (I Phi 1: 4). Hãy

nhớ rằng đối với kẻ chỉ có những vật xem thấy được, dời-chuyển được, thì các thảm-họa hiện-thời thật đáng kinh-khể. Vì những vật ấy có thể bị tịch-thu, bị bom đốt cháy và phá-hủy, không còn lại chút gì. Song kẻ thuộc về Đấng Christ « chẳng chăm sự thấy

được, nhưng chăm sự không thấy được, vì những sự thấy được chỉ là tạm-thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy » (II Cô 4: 18). Cảnh giàu-sang có thể mất, cuộc đời càng-khó-khăn hơn, mà các vật thiêng-liêng cốt-yếu vẫn nguyên- vẹn và mới thật là đáng kể. Chúng ta bị cảm-đổ mà nao-núng và ngã lòng như Đa-vít đời

BÁO-CÁO KHẨN-CẤP !

VÌ cơ hiện-tình, chúng tôi phải ra hai số Janvier và Février 1942 làm một tập để hết hạn đồng-niên. Xin anh chị em cầu-nguyện cho Thánh-Kinh Báo có thể cứ sống về-vang để hầu việc Chúa và Hội-Thánh.

Anh em có thể giúp-đỡ Thánh-Kinh Báo bất-luận cách nào, xin hãy gắng hết sức mình, xin đừng từ-chối một công-khó nào cả.

Trong cơn bão-tổ giữa-nghiêng, nào ai đó vui lòng giơ tay chèo-chống giúp ? Rất tạ ơn lòng !

(Xin xem mặt ngoài bìa)

xưa chẳng ? Khá cầu-nguyện như ông rằng : « Xin hãy ban lại cho tôi sự vui-vẻ về sự cứu-rỗi của Chúa ! » (Thi 51: 12).

Thực-hành những điều ta đã học-tập

ĐỐI với tin-dò, ngày nay là một cơ-hội đặc-biệt. Có lẽ là lần thứ nhất trong đời nhiều anh em phải đem thực-hành những điều mình đã dạy-đỗ hoặc học-biết, song chưa bao giờ nếm-trải. Thí-dụ : Chúng ta đã giảng-luận trôi-chảy về sự « nhịn-nhục trong sự hoạn-nạn » (Rô 12: 12) ; « hãy chịu khổ như một người lính giỏi của Đức Chúa

Jésus-Christ» (II Ti. 2: 3); «vi Đấng Christ mà chịu khổ» (Phil. 1: 29); «rất vui lòng...đành chịu trong sự yếu-duối, nhuốc-nhơ, túng-ngặt, bắt-bớ, khốn-khó» (II Cô 12: 10). Chúng ta từng làm chứng rằng mình «biết chịu nghèo-hèn;» «đã tập hễ gặp cảnh-ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy» (Phil. 4: 11); «hơn-hở về mình đã được kể là xứng-dáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Jê-sus» (Sứ 5: 41); và «đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-sướng của tội-lỗi» (Hê. 11: 25). Đó là những sự quyết-định cao-thượng và tin-kính, song nếu ta chẳng sẵn lòng thực-hành trong những ngày khó-khăn này, thì mấy lời kia chỉ là tiếng kêu lạt-lẽo, trống-rỗng, và ta chỉ là kẻ giả-hình. Nguyên Đức Chúa Trời dùng để đến nỗi thế!

Hội-Thánh Đông-dương đã đến tuổi trưởng-thành chưa?

Từ trước đến nay Hội-Thánh Đông-dương vẫn nhờ Mẫu-Hội cung-cấp tất cả hoặc một phần tiền-bạc để giúp-đỡ nhiều vị Mục-sư, Truyền-đạo và chi-phí các khoản khác. Nhưng Mẫu-Hội vẫn cố đuổi theo mục-đích luyện-tập cho Hội-Thánh bền-xử đạt tới bậc tự-trị tự-lập. Lửa chiến-tranh bùng cháy, Mẫu-Hội tạm không thể giúp-đỡ phần tài-chánh, thì cuộc tiến-hành dễ-dàng, yên-ôn có cơ bị trở-ngại lớn. Làm gì đây? Đã đến lúc tin-đồ Hội-Thánh Đông-dương phải tỏ đức-tin, tình yêu-thương và sự trung-thành với Đấng Christ hơn trước bội phần. Mỗi người chúng ta há sẽ chẳng «đem hết thầy phần mười vào kho, hầu cho có lương-thực trong nhà Ta (để giúp-đỡ các tôi-tớ Đức Chúa Trời trong Hội-Thánh), và... thử Ta,... xem Ta có mở các cửa sổ trên trời cho các người, đổ phước xuống cho các người đến nỗi không chỗ chứa chẳng» (Mal. 3: 10). Có thể Hội-Thánh này mới tồn-tại, cứ sống vì Chúa và toàn-thắng cơn thử-thách.

Ta phải hi-sinh, có lẽ phải chịu khổ. Nhưng Hội-Thánh Đông-dương sẽ gồm

những nam, nữ tin-đồ mạnh-mẽ, can-đảm, cương-quyết. Được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, các tin-đồ ấy sẽ vui-vẻ «liều thân vì danh Chúa» (Sứ 15: 26), đến nỗi Tin-Lành về-vang về ân-diên cứu-chuộc sẽ giăng cho hết thầy linh-hồn hư-mất của xứ này, và Hội-Thánh được gây-dựng vững-vàng để chờ-đợi Đức Chúa Jê-sus tái-lâm.

Chịu khổ vì Chúa để xứng-dáng được vinh-hiền

ĐỐI với tin-đồ, ngày nay tầm con mắt họ thấy một tiền-trình vinh-hiền. «Nếu chúng ta chịu thử-thách nổi, thì sẽ cùng Ngài đồng-trị» (II Ti 2: 12). Hãy chú-ý chữ «nếu.» Sẽ ra sao, nếu chúng ta không «chịu khổ với Ngài» vì thiếu lòng trung-thành hay thiếu dịp-tiện? Thiên-đàng vẫn sẽ đầy vinh-quang, nhưng bấy giờ ta không còn dịp-tiện chịu khổ vì Chúa nữa. Có lẽ bây giờ chúng ta nhận được phần thưởng đã hứa cho những kẻ chịu khổ vì Chúa mình. Ngồi trong khám tù, Phao-lô luận về những sự bắt-bớ, đau-đớn mình đã chịu vì có Đức Chúa Jê-sus rằng: «Ấy vì đó mà tôi đương mừng-rỡ» (Phi-líp 1: 18). Anh-hùng lắm, hỡi Phao-lô! Đó là cách phải đối-phó với những nỗi đau-thương. Nguyên Hội-Thánh Đông-dương có thể theo gương ông!

Rốt lại, cuộc thế-giới chiến-tranh này há chẳng báo-cáo rằng Chúa gần tái-lâm sao? Đức Chúa Jê-sus phán rằng: «Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên, ngược đầu lên, vì sự giải-cứu của các người gần tới» (Lu-ca 21: 28). Chớ đâu Ngài có than-thở: «Hãy run-rẩy, sợ-hãi và khóc-lóc vì nhìn quanh mình thấy những tình-hình nghiêng-ngửa.» «Hãy biết thời-kỳ đương lúc chúng ta đây, giờ anh em từ ngủ thức dậy đã đến... Vậy, chúng ta hãy lột-bỏ những việc tối-tăm mà mặc lấy áo giáp sáng-láng» (Rô 13: 11, 12). Chúng tôi xin tóm-tắt bằng một câu: Hỡi tin-đồ Đấng Christ, **HÃY TỈNH-THỨC!**— T. K. B.